

Alin Leș

OBSESIA SCHIMBĂRII

PARIUL SEXUALITĂȚII ÎN
SOCIETATE, PSIHANALIZĂ
ȘI JUSTIȚIE. NOTE DE JURNAL
2013-2021

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Redactare:
MANUELA SOFIA NICOLAE

Design și ilustrație copertă:
ANDREI GAMARȚ

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
OFELIA COȘMAN

Corectură:
IRINA BOTEZATU
OANA APOSTOLESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEȘ, ALIN

Obsesia schimbării : pariul sexualității în societate, psihanaliză

și justiție : note de jurnal 2013-2021 / Alin Leș. - București :

Editura Trei, 2022

Conține bibliografie

ISBN 978-606-40-1453-5

159.9

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Cuprins

7	Abrevieri
11	Cuvânt-înainte
15	Introducere
21	Opiniile specialiștilor
27	2013 Decadență; Oportunism malign; Rezistențe
37	2014 Obsesia schimbării pentru studiul, măsurarea științifică a sexualității/criminalității sexuale și implementarea rezultatelor în programele de sănătate publică/mentală; Psihodiagnostice; „Lie detector”
97	2015 „Perversiune sexuală” versus „agresiune sexuală”; Impresii penitenciare; Criminologia culturală; Complexul Volvo; Profiling și delir criminologic; Studiul sexualității deviate (parafilice) la agresorii sexuali; Nevoia socială de stetoscoape morale

- 127 **2016**
Problema recidivei; Aportul contemporan al contribuției lui Cesare Lombroso; Profiling și impostură; Starea de pericolozitate; Efectul Zeigarnick; Justiția și litera legii; Perversiunea, violul și fantasmemele de viol; Straturile sexualității și relația cu sadismul și masochismul
- 153 **2017**
Confuzia universitară/socială „psihologie judiciară — psihologie criminologică”; Speranța unei Școli de psihologie criminologică; Implicațiile psihanalizei în explicarea și științificizarea violului/ infrafracțiunilor sexuale
- 173 **2018**
Despre duhul încarcerării amintirilor; Patrimoniul fantasmatic — un nou concept în studiul fantasmelor sexuale; Putem discuta despre o personalitate fantasmatică a violatorului?; Erosiada
- 185 **2019**
Adaptarea într-o Laponie afectivă
- 189 **2020**
Pariul sexualității în societate, psihanaliză și justiție
- 257 **2021**
Fantasme sexuale „naționale”; Reîntoarcerea criminologiei la conceptele „Bine” și „Rău”; Paradoxuri neconvenționale în pandemie
- 269 Bibliografie

Cuvânt-înainte

Prin acest cuvânt-înainte îmi exprim recunoștința față de toate contextele care mi-au dat posibilitatea să învăț atâtea despre psihologie clinică și sexualitate. Am căutat mereu să particip, în măsura posibilităților, la tot ce era nou pentru domeniile mele de interes. Dorința de a aduce rezultate vizibile pentru cele două domenii majore de interes m-a împins și forțat, deopotrivă, să accept replici și atitudini neonorabile din partea unor specialiști.

Cu eforturi considerabile, am fost în miezul problemei. Studiul sexualității românești, prin intermediul fantasmelor sexuale, nu este o temă ușoară. Pudicitatea, tabuurile, nonclemența, stigma socială și/sau profesională au fost și sunt acerbe în dorința lor de a face ca lucrurile să rămână pe loc pentru un studiu științific la nivel național.

Informația științifică în materie de sexualitate a românilor lipsește, iar această stare de fapt m-a determinat să plec la un drum sinuos și periculos pentru propria mea imagine publică. Nu am cum să nu scriu despre telefoanele primite din anumite structuri care „mă certau” despre noul meu instrument psihologic, *Chestionar de Evaluare a Fantasmelor Sexuale (CEFS)* și aplicarea lui în... penitenciare, pe populația agresorilor sexuali.

Aceste note de jurnal reflectă expresia unui pariu: cum arată sexualitatea „la firul ierbii” în societate, dar și în psihanaliză sau justiție. Instrumentul psihologic a fost construit tocmai pentru a măsura fantasmelor sexuale, adică pentru a avea o coerență științifică despre sexualitatea poporului român. Contrele sau punctele de vedere împotriva unui astfel de demers nu au încetat să apară.

Au existat replici că dorința nu poate fi măsurată, astfel că fantezmele sexuale — ca ceva palpabil — nu pot fi măsurate prin intermediul statisticii. La acel moment, aveam nevoie de ajutor și îndrumare în proiectul meu. Eram la început de drum, astfel că nu am îndrăznit să fiu prea nepoliticos în răspunsuri științifice. Însă astăzi i-aș răspunde acelei persoane că, după criteriile de mai sus, nici caracterul n-ar putea fi măsurat. Și totuși, evaluări psihologice ale evaluării caracterului se realizează — mai ales pentru funcții sensibile în stat — cu ajutorul poligrafului („detector de minciuni”).

Pariul sexualității în toate cele trei sectoare s-a conturat în impresii și păreri personale. Am ținut atât de mult să exprim tot ceea ce am observat de-a lungul timpului pentru această temă sensibilă (sexualitatea), încât odată cu trecerea anilor au început să se întrevadă câteva rezultate. Amintesc aici noutățile despre sexualitatea românilor, în librăriile Universităților Paris-Nanterre¹, Harvard² și Stanford³, prin intermediul lucrării „101 libertăți în vremea pandemiei. Realități psiho-socio-comportamentale ale românilor”⁴. De asemenea, pe același subiect al sexualității

¹ <https://www.sudoc.fr/255262892>

² <http://id.lib.harvard.edu/alma/99155602576703941/catalog>

³ <https://searchworks.stanford.edu/view/13808546>

⁴ A. Leș, *101 libertăți în vremea pandemiei. Realități psiho-socio-comportamentale ale românilor*, Editura Universitară, București, 2020.

românilor, noutățile au fost publicate în „Sexualitate, viol, personalitate: o contribuție științifică. Breviar de psihologie și criminologie în fantezmele sexuale”⁵.

Obsesia mea pentru schimbarea statutului instituțional cu privire la expertizele psihologice și psihiatrice în domeniul sexualității agresorilor sexuali are mai mult de zece ani. La CEFS am început să lucrez din 2013–2014, astfel că în acea perioadă l-am prezentat pentru prima dată la o conferință de psihologie de la Brașov. Regretata Gabriela Costea, medic psihiatru, mi-a transmis încă de pe atunci felicitări pentru demers și îmi șoptea că visul ei era să reușească să pună în rețeaua Institutelor de Medicină Legală un astfel de instrument de măsurare a fantezmelelor sexuale, mai ales în cazurile de psihopatie, respectiv psihoze.

În acest moment, mă declar mulțumit pentru cum evoluează statisticile instrumentului meu. Notele mele surprind, fragmentat, o parte a esenței sexualității, dar și a perspectivei și atitudinii românești în fața ei.

Educația sexuală a copiilor români rămâne un deziderat la care sper să contribui, cândva, cu ajutorul științei și cunoștințelor mele din domeniul teologiei. Îmbinarea acestor două perspective mi se pare esențială pentru o înțelegere acurată a dinamicilor care stau la baza rezistenței psihologice a părinților în fața unui subiect atât de pudic, cât și de traumatizant. Ce aș putea afirma în prezent, din observațiile mele clinice, este că parte din procentajul părinților care au refuzat educația sexuală în școli sunt cei ai căror copii nu au venit din iubire pe lume, ci în contexte forțate de împrejurări.

---

⁵ A. Leș, *Sexualitate, viol, personalitate. O contribuție științifică. Breviar de psihologie și criminologie în fantezmele sexuale*, Editura Universitară, București, 2021.

14 Când mă gândesc la faptul că în 2019 românii consumau, aş îndrăzni să o numesc, „pornografie afectivă” — căci principala căutare în motoarele de căutare ale site-ului Pornhub a fost „Mature”⁶ — pot să înţeleg foarte bine de ce, în urma aplicării CEFS în populaţia masculină normală, respectiv penitenciară, dimensiunea afectivă a sexualităţii a fost pe primul loc la violatori şi pe locul doi la bărbaţii normali.

După cum aminteşte Ariane Bilheran în cartea ei, *Psihopatologia autorităţii*⁷, îmi place să cred că acest demers de pionierat în studiul sexualităţii se încadrează în sintagma „pomul bun se cunoaşte după roadele sale” (p. 10).

---

⁶ Niţu, C., *Ce caută românii pe Pornhub, din ce ţară este cel mai accesat şi ce vedete sunt populare pe site-ul pentru adulţi*, conform <https://www.go4it.ro>, 2019.

⁷ Bilheran, A., *Psihopatologia autorităţii*, Editura Trei, Bucureşti, 2021.

Introducere

Jurnalul este, în genere, o formă de eliberare a unor presiuni și tensiuni psihice pe care individul le acumulează în timp. Dorința de a le externaliza vine dintr-un pariu inconștient sau semiconștient pe care îl face cu sine: va fi sau nu va fi citit. Într-o oarecare măsură, jurnalul este și un moft; o formă de exersare a misiunii diplomatice a Eului. Autorul este purtat de val să scrie și să insiste pe acele aspecte care l-au deranjat ființial sau existențial, social sau psihologic. În lumea psihologiei și a dreptului, un astfel de jurnal poate fi considerat o sursă bogată de informații, dar și un semn de slăbiciune. Depinde ce oferi: o informație validă, care specialiștii să simtă că îi ajută și nu îi ofensează, sau o informație simplă și perisată, de care nu se poate folosi nimeni. Ei, acest jurnal este un contracandidat perfect pentru acele voci critice din societate care nu au curaj. Nu au curajul să exerseze cu adevărat știința și o fac fie dintr-un anonim istoric (vezi formările „peste noapte” în profiling și alte forme de cunoaștere exhaustivă), fie dintr-o preaslăvită imagine mediatică la care contribuie psihotic proștii ierarhici și analfabeții funcționali. Din păcate, trăim vremuri tulburi inclusiv pentru sfera psihologiei și a criminologiei, două surse infinite de bogate prin alăturarea lor în plan științific (*evidence-based*, sâc!).

16   România exploatează pe nedrept aceste două discipline. La nivel curricular, fie prin profesori care nu au absolut nicio legătură cu materia sau disciplina/disciplinele, fie prin discipline introduse arbitrar pentru care, mai apoi, sunt căutați profesori-canguri, ale căror marsupii promit îmbogățirea spațiului academic. Practic, zilnic, exersăm mostre de antrenament impostoric morfinic, în care studentul se face că citește și învață, iar profesorul că este interesat să imprime *topspin*⁸ în cursurile lui.

Psihologia și criminologia sunt trădate de analfabetismul academic. Nimic nu se îmbălsămează mai plăcut ca minciuna din care ies cunoștințele despre criminalitate, criminal și crimă. Astăzi, studenții admit că știu să facă diferențe sensibile între diferite tipuri de criminali, însă cunoștințele arbitrare provenite strict de la un specialist sau nonspecialist (*sâc!*), invitat aieva pe la conferințele „de criminalistică și criminologie” pricinuiește desfrâu auditiv și cognitiv. Studenții se cred mai deștepți, iar unii dintre ei adună aere nonșalante de inteligență adaptativă, la care recurg pentru a-și păstra triada caracterului științific în ceea ce ei cred. Adesea, studierea minții criminale a fost prezentată în România de psihologul fie cu studii de drept, fie cu studii de psihiatrie, fie cu studii de sociologie sau psihologie. Dar prea puțin de psihologul cu studii în domeniul criminologiei. Și nu pentru că ceilalți specialiști nu ar puncta pertinent despre subiect, ci pentru că tărâmul criminologiei nu a fost suficient fertilizat de predecesori. De obicei, studenții sunt ahtiați după brand, după imagine, dar nu au întotdeauna gândirea critică să interpeleze invitatul/specialistul și să-i descoasă CV-ul cu gândire

---

⁸ Conform <https://www.tenisdecamp.ro/glosar-termeni-tenis/>, rotație imprimată mingii în același sens cu cel al mișcării ei, printr-o „periere” a mingii de jos în sus; mingea lovită astfel începe să cadă rapid după ce a atins înălțimea maximă.

critică. Rezultă conferințe cu titluri pompoase, în care invitații simpatizați bifează adesea o prezență. Nimeni nu vede sau nu ține măsura efectelor negative ale unor asemenea situații în care girafa anunțată e, de fapt, o veveriță fricoasă sau un castor egoist.

Nemulțumirea mea se îndreaptă suplimentar împotriva celor care *devin* experții altora. Într-adevăr, expertiza reprezintă sau ar trebui să reprezinte cumulul cazuisticii pe care un specialist a avut-o și a rezolvat-o. Dar este suficient? În Canada, se pare că nu. Sistemul canadian de justiție a introdus o regulă conform căreia, pe parcursul a trei ani, trebuie să confirmi public expertiza. Adică să publici și să fii viu în domeniul tău de expertiză. O simplă concluzie te duce cu gândul la profesionalism, ideea de a înlătura pe cât posibil erorile judiciare și respectul pentru ființa umană în numele egalității de șanse. Din păcate, România este codașă inclusiv la acest clasament, al onestității profesionale, atât pentru sfera psihologiei, cât și pentru cea a criminologiei. Rușinos și, deopotrivă, caricatural pentru cele două bresle care nu pot sesiza aceste cacofonii profesionale ale democrației. Locurile de muncă bine plătite ale unor specialiști anestează memoria instituțională, națională și chiar de securitate națională. Nu merg mai departe de cazul de la Caracal, în care am putut auzi cu toții în mass-media toate bazaconiile pământului. Lipsa gândirii critice face ca societatea să ingurgiteze mesajul „somităților” ca adevăruri absolute. Aceste erori sociale se repercutează pe nesimțite în inconștientul colectiv și în atitudinea oamenilor față de violență, crime și fenomenul criminal, în genere.

Ne place să credem sau nu, trăim o pseudojouisare patrioticească în materie de psihologie și criminologie. Studiul sexualității criminale sau al violurilor este o realitate psihologică dură. Studiile reale se fac în penitenciare, unde gradul de acuratețe al

18 informației poate crește semnificativ. Pe perioada studiilor doctorale m-am deplasat în 6 penitenciare din România și am discutat cu agresorii sexuali violatori sau care au fost condamnați pentru tentativă de viol. Nu este ușoară efectuarea unor astfel de studii cu caracter științific, iar migala și atenția la detalii trebuie să fie fantastică. Inevitabil întâmpini situații din care trebuie să ieși cu pricepere. Din păcate, nu am învățat să promovăm astfel de rezultate notabile, relevante pentru societatea actuală și sistemul de cunoaștere autentică din justiție. În schimb, promovăm NLP-ul în curricula de la Institutul Național al Magistraturii (!). Psihologul din mine nu poate decât să se răscoale, iar criminologul din mine, să se recunoască parțial învins de forța relațiilor emoționale dintre cei care propun astfel de formări și cei care le acceptă. Uluitor!

Realitatea și actualitatea acestui jurnal surprind obsesia mea pentru o schimbare majoră: înființarea aceluia institut de criminologie în care să lucreze autentic psihologi, criminologi, sociologi, lingviști, penaliști, criminaliști; introducerea disciplinelor „Criminologie” și „Psihologie criminologică” măcar un an în curriculele facultăților de drept, psihologie, sociologie, medicină; oficializarea expertizei psihocriminologice și criminologice, alături de expertiza clinică judiciară, independentă sau în cadrul expertizelor psihiatrice medico-legale. Pregătirea adiacentă a specialiștilor și implicarea ANP, MAI, IML și a altor instituții de profil poate fi una dintre soluțiile avariei naționale a expertizelor de profil, mai ales în sfera sexualității deviate/parafilice. Îmi aduc aminte și acum de solicitarea prietenului și colegului meu Bogdan Drașoveanu (fost șef al Investigații Criminale Sibiu) și a doamnei procuratoare de la Tribunalul Sibiu pentru o expertiză psihocriminologică și imposibilitatea de a o realiza. Suspiciunea

de viol comis de un tată asupra fiicei lui, mai mulți ani la rând, a fost marea miză a expertizei, neconcretizată până în momentul scrierii acestei introduceri.

19

Îmi doresc ca jurnalul să-și găsească cititorii și rafturile potrivite.

Autorul
septembrie 2021